

LBRIS

We know
books

UMBRELE TRECUTULUI

L.M. Aria

Editura Ink Story
2023, Pucioasa

Capitolul 1

Îmi e dor.

Îmi e teamă.

Disper.

Nu mă mai recunosc.

Evit lumea.

Evit orice contact cu persoanele din exterior.

Trecuse mult timp de când nu mai ieșisem deloc din casă. Simțeam cum întreg corpul îmi trosnea, de parcă s-ar fi aflat sub presiunea unei dureri invizibile, care nu putea fi observată fizic, însă îmi era adânc împlântată în suflet. Arareori îmi sileam corpul trudit până aproape de fereastră. Însă nici măcar nu mișcam draperia, ci mai degrabă încercam să văd prin ea, să observ oamenii ce treceau prin fața casei mele. Îi uram. Fericirea lor mă deranja. Mă așezam din nou pe pat, ghemuit, cu genunchii strânși la piept, și nu-mi doream decât să vină o zi în care durerea și ura pe care le simțeam să facă parte din mine, să se integreze în mine, sperând ca astfel, poate, toate astea nu mi-ar mai fi făcut rău.

În toată acea perioadă, Claire a fost cea care, din proprie inițiativă, a avut grijă de mine. Poate că încă spera. Ea îmi aducea zilnic mâncare gătită, pe care eu refuzam să o mănânc, lăsând-o acolo, în același loc unde o puneam, până când ajungea să mucegăiască. Însă, într-o dimineață în care urmam același ritual ce nu ducea practic nicăieri, doar la slăbire și extenuare silită, m-am forțat să mă ridic în sfârșit din pat. Picioarele mă dureau teribil, capul îmi plesnea, iar degetele parcă îmi erau ca de gumă.

Străbăteam destul de nesigur cei câțiva pași care mă despărteau de ușă, având senzația pregnantă că mă descompuneam lent, și, într-un final, am reușit să pun mâna pe clanță. O simțeam rece la atingere. Palmele au început încet, încet să îmi transpire. Am învărtit mânerul în mână și am ieșit. Lumina de afară m-a lovit cu putere direct în față și am simțit nevoia să ridic palma la ochi pentru a mă proteja. La picioarele mele, zăceau mai multe ziare aruncate la grămadă. M-am aplecat cu greu, încă amețit după atât de mult timp petrecut doar între așternuturi, și le-am ridicat, privind unul dintre ele cu atenție.

Pe prima pagină, subiectul principal dezbătut era legat de James, iar mai jos se regăseau poze cu părinții mei înfășurați în saci de plastic. Mi-am ferit privirea în încercarea de a nu mai vedea nimic din realitatea urâtă și l-am observat pe vecinul meu privind-mă. În ochi, îi citeam un amestec de înțelegere și compasiune pură, apoi m-am uitat involuntar în jurul meu. Oamenii se opreau pe loc, cu capetele întoarse spre mine, fălcile lăsate în jos și ochii supărați. Am lăsat ziarul să cadă la pământ și am intrat în casă. Dintr-un impuls de moment,

mi-am luat geanta ascunsă după ușă, am aruncat în ea câteva haine și am decis să plec departe de tot și de toate.

Fără să anunț pe cineva ce anume vreau să fac. Fără să încui în urma mea. Fără să mă uit în spate.

Capitolul 2

După zece luni și o săptămână, am revenit acasă, în același loc din care am plecat cu nepăsare sau cu teama de a înfrunta realitatea. Un sentiment ciudat mă izbește intrând în casă și nu sunt sigur ce anume mă așteptam să găsesc aici. Totuși, constat că lucrurile mele sunt într-o oarecare ordine, iar nu într-un haos total, așa cum m-aș fi așteptat.

Casa este curată, cu toate că mirosul de stătut se simte puternic în aer, ca urmare a faptului că ferestrele au rămas închise mult prea mult timp. Nu a mai fost nimeni pe aici de o perioadă lungă și-mi dau seama de asta după ghivecele în care plantele sunt de mult transformate în pământ.

În primele zile de la plecare, Claire m-a sunat total panicată, dar am refuzat să răspund oricărui apel. Am lăsat totul în urmă, crezând că așa mă voi vindeca și mă voi întoarce mai bine... mental cel puțin. Dar durerea nu m-a părăsit, coșmarul încă este agățat cu putere de mine și refuză să îmi dea drumul. Însă, am învățat să trăiesc cu el, suficient cât să pot respira fără să mă sufoc.

Am avut destul timp să mă gândesc la ce anume

trebuie să fac și ce drum urmează să apuc de acum înainte. Am plâns mult, poate prea mult, după care am decis să mă ridic de la pământ. Alesesem secția de Omucideri cu un motiv, asta îmi tot spun, pentru a îmi aminti cine sunt și pentru a nu mă lăsa cu totul pradă disperării. Oameni precum James nu trebuie să fie lăsați liberi pe stradă. Așa că am început demersurile pentru a reintra în departament: testele psihologice, reînnoirea permisului de port-armă, chiar și terapia, unde merg deja de două ori pe săptămână cu toate că nu cred în astfel de vindecări. În câteva zile, urmează să mă reîntorc la muncă, iar asta, cumva, îmi oferă sentimente confuze, de liniște și neliniște în egală măsură. Nu pot să nu mă gândesc la ceea ce voi găsi printre colegii mei sau, mai bine zis, pe cine voi mai găsi. De asemenea, îmi pun întrebări cu privire la sentimentele mele odată reintrat în secție și nu am cum să mă opresc din a îmi proiecta tot felul de imagini în minte, întrebându-mă dacă voi reuși cu adevărat să fac față tuturor noilor provocări pe care slujba le aduce cu sine.

Trag toate draperiile și apoi deschid larg ferestrele. Acesta este modul meu de a îi anunța pe toți cei care știu cu siguranță că îmi cercetează locuința de după perdele, întrebându-se cum de nu am ajuns într-un spital de nebuni sau chiar mai rău, cum de sunt încă în viață. Este felul meu de a lăsa să se înțeleagă clar că nu am de gând să mă opresc aici. Acesta îmi este drumul și îmi doresc să-l bătătoresc mult și bine de acum înainte.

Bagajele se află în continuare în mașină. Prima dată vreau să fac curat, să ascund într-o cutie tot ceea ce mă leagă încă de trecut: pozele cu Mellisa,

frumoasa mea Cleopatra, femeia pe care am iubit-o ca un nebun; hainele alor mei, sticlele de alcool ascunse prin dulapuri și pe sub pat și multe altele. Agăț pe perete câteva poze cu părinții mei și apoi oftez cu putere, oftat pe care îl maschez mai apoi cu un zâmbet. Mă aflu într-un loc mai bun, asta nu conțin să îmi amintească toți cei din jurul meu. Moartea vine doar o singură dată și, deși aduce cu sine suferință pentru cei rămași în urmă, este lipsită de însemnătate pentru cel care se duce de pe această lume. Pentru el, este mai mult o eliberare, nu îl mai doare nimic, nu mai suferă, nu mai simte ceva, este total golit de amintiri. Datoria noastră este aceea de a păstra acele mici frânturi de zâmbete în viață, pentru că doar astfel cei pe care îi iubim trecuți în neființă vor continua să trăiască... Prin noi, doar prin noi. Nimeni nu ne veghează de undeva de sus, pentru că, dacă ar fi așa, mama cu siguranță ar fi fost teribil de nervoasă în momentul în care am renunțat acum câteva luni la munca mea și nu ar fi rămas impasibilă, însă nimeni nu a venit din cer să mă mustre pentru alegerile mele proaste.

M-am trezit singur la realitate, și ce realitate, una care doare mai rău ca orice altceva!

După câteva ore, pe când ies să-mi iau bagajele din mașină, îl observ pe vecinul care cu numai câteva luni în urmă îmi plângea de milă.

– Salut! rostesc primul, înainte ca fața lui să prindă conturul compasiunii.

– Derek, băiete, ce mai faci? Nu te-am mai văzut de ceva timp.

– Da, am fost plecat o perioadă, dar acum sunt aici.

– Ești bine, băiete?

– Pe cât se poate în condițiile date. Mulțumesc că vă preocupă starea mea!

– O să-î spun nevesti-mii că te-ai întors, o trimit la tine cu un castron de supă d-ai-a bună.

– Nu vă deranjați!

– Ei deranj, pe naiba! Cine ne apară de răufăcători, nu ești tu baza noastră? Oricum, tocmai ce a luat-o de pe foc. E d-ai-a de care-ți place ție. Știi tu...

Nici măcar nu știam că am o supă favorită! Însă cert este că, de fiecare dată când vecinii gătesc ceva, obișnuiesc să împartă și cu mine. Lucrul ăsta îmi aduce aminte de mama și tata. Păcat că nu vom avea mai posibilitatea să creăm amintiri de niciun fel.

Îmi car bagajele în casă, lăsându-le în pragul ușii, după care ies din nou. Îmi iau cheile de la garaj și îl descui. Locul și-a pierdut deja rolul inițial, căci acum nu mai este destinat parcării mașinii, ci îmi folosește pentru a depozita toate lucrurile de care mă împiedic prin casă. Este un fel de groapă de gunoi, în mod neoficial.

Îmi fac cu greu loc până în spate, strecurându-mă printre toate lucrurile adunate în timp, pentru a ajunge la spațiul în care se găsesc grebla și foarfeca de tuns copacii. Iau și penultimul sac cu gunoi, trag tomberonul după mine și mă opresc direct în fața porții pentru a tăia crăcile de care mă lovesc

în mod constant de fiecare dată când intru sau ies din curte. Singurul pom fructifer pe care îl am în fața casei este un păr ce a crescut imens. Face extrem de multe fructe, însă sunt numai bune de mâncat abia iarna. După gard, se află un trandafir care, la rândul lui, a crescut sălbatic, întinzându-se în toate direcțiile posibile. Nu am înțeles niciodată cum de plantele și pomii din curte supraviețuiau fără niciun fel de problemă și fără a mă ocupa prea tare de ele, trecând eroid prin toate anotimpurile și intemperiiile posibile, iar cele din casă, de care chiar mă îngrijeam, hrănindu-le și udându-le frecvent, îmi mureau pe bandă rulantă. Înainte să plec, am cumpărat un lămâi pe care l-am uitat afară. Eram sigur că îl voi găsi uscat și distrus, dar, spre surprinderea mea, nu numai că nu s-a întâmplat asta, ci are și două lămâi. Iau grebla și mă apuc să strâng toate frunzele. Pe când încă îmi fac de lucru în curte, doar pentru a nu sta singur cu gândurile mele, îi observ cu coada ochiului pe vecinul și soția lui stând sprijiniți de gardul meu și holbându-se la mine, fără a scoate nici măcar un cuvânt.

– Nu v-am auzit venind!

– Scuză-ne! Nu am vrut să te speriem. Te priveam doar, rostește el. Suntem foarte fericiți că te-ai întors și că... ești bine, chiar dacă... înțelegi tu.

– Mulțumesc! Vă rog, intrați! Vă servesc cu o cafea sau ceva de băut?

– Da, îmi răspunde grăbit bărbatul, dar soția sa îl lovește imediat cu cotul.

– Nu stăm. Lasă omul să se odihnească, abia ce s-a întors și el! Și, dacă vrei cafea, ai și acasă.

– Nu este nicio problemă, sar în apărarea lui, deși nu am niciun chef de vizite, dar manierele

m-au împins de la spate.

– Mulțumim, dar venim cu altă ocazie! Uite, ți-am adus niște chiftele și o supă cu ceva carne și legume. Ai smântână sau îți aduc eu? Nouă ne place să punem multă.

– Mulțumesc mult, este în regulă și fără!

– Poftă bună atunci! O să trec eu zilele astea să iau castronul, că dacă-l pun pe bărbate-miu să se ducă prin vecini, îl uită Dumnezeu pe străzi.

– Oricând doriți, îi răspund zâmbind, apoi intru în casă cu recipientul ce reușește să îmi încălzească imediat mâinile.

Este un început de toamnă friguroasă. Însă, deși vântul bate cu putere, frunzele încă se țin agățate temeinic de crenguțe. Cerul este senin sticlă, iar aerul curat și proaspăt. Odată intrat, pun supă pe aragaz, apoi pornesc centrala. Peste tot în jurul meu este nebunie curată: praf, mizerie, țânțari morți sau înghețați, pânze de păienjeni ce și-au clădit case multiple în toate colțurile încăperii... Asta mă determină să pun mâna pe telefon și să o sun pe femeia care obișnuia să-mi facă curat. Dacă este liberă, vreau să o chem a doua zi să se ocupe ea de tot, cât timp eu mă văd cu John și Maya. Gândindu-mă la ei, mi se face și mai mult dor de muncă și colegi.

Îmi pun într-un bol două polonice din mâncarea primită, când realizez că nu am pâine, însă acest fapt nu mă deranjează câtuși de puțin. Mă așez pe canapea și dau drumul la televizor, mutând pe canalul de știri. Nu m-am mai uitat la așa ceva dinainte să plec. Nu îmi lipsesc neapărat, dar mă intrigă să știu ce se întâmplă pentru a fi pregătit.

Căldura din casă și mâncarea fierbinte îmi

crează o stare de somnolență cu care nu reușesc să mă războiesc. Adorm pe canapea, rămânând în această letargie până dimineața devreme.

Capitolul 3

Transpirat, mă ridic din pat și mă îndrept direct spre duș, lăsând hainele murdare în fața ușii. În mai puțin de două ore, va ajunge femeia care-mi va pune casa la punct. Cu gândul la asta, mă îmbrac rapid, luând ceea ce îmi este la îndemână, adică niște pantaloni scurți și un hanorac cu glugă, după care ies la alergat. Mi-am făcut un obicei din asta, pe care l-am luat cu mine oriunde.

În fiecare zi obișnuiesc să mă trezesc în jurul orei cinci. Iubesc că la ora asta nu se mai află nimeni altcineva pe stradă, fapt care îmi oferă un sentiment pozitiv. Creierul meu reușește astfel să proceseze totul în liniște, iar când ajung înapoi acasă, sunt ca nou.

Azi alerg mai mult ca niciodată, undeva la zece de kilometri. Mâine cu siguranță voi avea febră musculară. În ultimele câteva săptămâni, nu am făcut prea multă mișcare, pentru că am fost numai pe drumuri.

Odată intrat în casă, îmi fac un shake cu fructe, după care intru din nou la duș.

Tocmai ce-mi scoteam hainele din bagajele

uitate ieri în fața ușii, când aud soneria.

– Bună ziua! rostesc încântat să o văd pe femeia care are să mă salveze. De această dată, nu este singură, ci cu întăriri serioase: copilul ei de până-n zece ani.

– Domnule Smith, sper că nu vă deranjează că am adus-o și pe ea, dar nu aveam cu cine să o las. Să nu vă faceți probleme, nu va atinge nimic! Unde o pun, acolo va sta. I-am adus chiar și cartea ei favorită, s-a scuzat ea, folosind multe cuvinte pe secundă. Dar la telefon părea că aveți nevoie urgentă de mine și a fost prea din scurt ca să...

– Nu este nicio problemă, mă bucur că a venit, îi zic, apoi îmi întorc privirea către micuță.

– Pe tine cum te cheamă?

– Lucy și am nouă ani. Sunt cuminte, o ascult pe mami și nu voi crea probleme. Așa mi-a spus să vă zic.

Încep să râd cu gura până la urechi, pe când mama ei se înroșește toată, trăgând-o de mână pe cea mică, muștrulind-o.

– Ce carte ai acolo? o întreb pentru a depăși momentul puțin jenant.

– *Micul Prinț*. Am citit-o de multe ori, îmi răspunde elegant. Aș mai citi, dar...

– Nu mai spune vorbele astea, să nu se interpreteze! Ce te-am învățat eu? se răstește din nou femeia la ea.

– Nu mai ai alte cărți?

– Nu!

Fetița își lasă capul în pământ, strângându-și pumnii.

– Hmm, ce putem face noi în legătură cu asta? Haide cu mine, să vedem cum rezolvăm problema!

Vă deranjează dacă ieșim la o mică plimbare? mă adresez direct mamei.

– Nu vă deranjați, Doamne ferește! Îi trece ei.

– Nu este niciun deranj, ba din contră.

– Sigur?

– Da, da. O să lipsim o oră, poate puțin peste.

Vă lăsăm liniștită aici, să vă faceți treaba!

– Mulțumesc! Iar tu, copilă, să nu mă faci de râs, m-ai înțeles? Nu ceri nimic și îl ții pe domnul de mână tot timpul. Clar?

– Da, mami! Unde mergem? Ne plimbăm?

– Da, haide cu mine să vedem pe unde ajungem, răspund prinzându-i palma într-a mea.

Ne urcăm în mașină, unde îi pun centura, asigurându-mă că este în siguranță, pentru că nu am scaun de copil și sigur nici nu am de unde face rost atât de rapid de unul, apoi plec cu ea spre prima librărie. Avusesem un loc similar în satul natal, în care mama mă ducea o dată la două luni să-mi aleg o carte. Pe când pătrundem în fascinanta lume a cărților, observ cum ochii celei mici se măresc instant, începând să sclipească.

– Ai mai fost într-un asemenea loc?

– Nu, niciodată, îmi răspunde încă uimită de multitudinea de cărți, învârtindu-se în cerc.

– Haide cu mine la secțiunea de copii!

– Ce frumoase sunt, continuă, atingându-le cotorul în treacăt. Aș vrea să-mi iau și eu una, dar mama se va supăra.

– Las-o pe ea în grija mea! Și îți vei putea lua mai mult de una: cinstea mea.

– Dar...

– Niciun dar, haide, bucură-te! Fă-ți de cap! Am crezut că vom sta doar o oră, dar pe cea

